

ČÁST PRVNÍ

1/

Amy

Březen 1975
.....

Máma ten příběh odjakživa uvozovala větou: „Vždyť se koneckonců narodila na zadním sedadle cizího auta,“ jako by se tím snad vysvětlovalo, proč Wavy není normální. Mně ovšem přijde, že to se může stát každému, třeba když se vašim spořádaným středostavovským rodičům cestou do porodnice porouchá vůz. Tak to ale u Wavy nebylo. Ona se narodila na zadním sedadle cizího auta, protože strejda Liam s tetou Val byli tou dobou bezdomovci. Projížděli zrovna Texasem, když se jejich staříčká rozhrkaná dodávka rozbila. Teta Val, toho času v devátém měsíci, si stopla odvoz do nejbližšího městečka pro pomoc. Kdyby vás někdy popadlo nutkání nezištně pomoci těhotné, schválně si představte ten úklid.

Tohle všechno jsem se dozvěděla, když jsem při úterních schůzkách mámina literárního spolku odposlouchávala za dveřmi. Někdy si vážně povídaly o knížkách, ale většinou spíš drbaly. Právě tam začala máma postupně vybrušovat svou verzi Velké životní tragédie Wavonny Quinnové.

Po Wavyině narození máma o tetě Val skoro pět let nic nevěděla. Ozvala se, teprve když strejdu Liama zabásli za prodej drog a ona potřebovala peníze. Nedlouho poté putovala za mříže i sama teta – máma

odmítala prozradit za co –, a to mimo jiné znamenalo, že se o Wavy neměl kdo starat.

Den po tetině telefonátu z vazby přijela babička a za zavřenými dveřmi se s mámou hádala, že každý „sklidí, co zasel“ a „krev je hustší než voda“. Nakonec na ni babička – moje měkoučká babička, která pro nás vždycky napekla spoustu dobrot – zajčela: „To děvče patří do rodiny! Jestli si ji k sobě nevezmeš ty, udělám to já!“

A tak jsme si ji k sobě vzali. Máma nám s Leslie naslibovala nové hračky, ale my dvě byly tak nadšené z nadcházejícího seznámení se sestřenkou, že nám na tom vůbec nezáleželo. Jiné sestřenice nebo bratrance jsme neměly, protože tátův brácha byl podle máminých slov gay. Já s Leslie, toho času ve věku necelých sedmi a devíti let, jsme si o Wavy navymýšlely hromady příběhů, které si v ničem nezahládaly s pohádkami bratří Grimmů. Vyhladovala a zubožená sirota, zavřená v kleci, osvojená smečkou vlků.

Počasí v den jejího příjezdu se k našim pochmurným teoriím dokonale hodilo: nebe zamračené, bičující liják a pořádný víchř. Ačkoli by bývalo bylo o poznání stylovější, kdyby k nám dorazila v černé limuzíně nebo kočáru taženém koňmi namísto běžového sedanu sociální pracovnice.

Sue Enaldová byla korpulentní dáma v modrém kalhotovém kostýmku, já v ní ovšem viděla Santa Clause přinášejícího úžasný dárek. Než si přes bohatě naondulovaný účes à la Dolly Partonová stačila uvázat nepromokavý čepce do deště, vyskočila ze zadního sedadla Wavy. V ruce houpala igelitkou. Byla drobounká a ve chvíli, kdy došla ke dveřím, už taky na kost promočená.

Leslie se při pohledu na ni protáhl obličej, zato já zklamaná nebyla. Sotva jí máma otevřela, vešla sestřenka dovnitř a začala si svůj nový domov prohlížet s tím bezedným výrazem, který jsem si já postupem času zamilovala, kdežto mámu začal brzy dohánět k zoufalství. Oči měla tmavé, ale ne hnědé. Že by šedé? Zelené? Modré? To se určit nedalo. Jen temné a plné rezignované protřelosti. Řasy a obočí měla stejně průsvitné jako vlasy – platinově blond prameny deštěm přilepené k hlavě, z nichž crčely čůrky vody a po ramenou jí stékaly na dlaždice předsíně.

„Ahoj, Wavonno. Já jsem tvoje teta, holčičko moje.“ Vůbec jsem mámu nepoznávala, ten její vysoký švitořivý hlásek plný falešného veselí. S ustaraným výrazem se obrátila na Sue. „Je... je v pořádku?“

„O nic víc nebo míň než jindy, řekla bych. Cestou nevydala ani hlásku a pěstouni, u kterých byla tenhle týden, hlásili, že je tichá jako myška.“

„A byla u doktora?“

„Ano, ale nikomu nedovolila se jí dotknout. Kopla dvě sestry a lékaři dala pěstí.“

Máma vytřeštila oči a Leslie ucouvla.

„Tak pojď, srdíčko,“ zacukrovala máma na Wavy. „Máš v té tašce nějaké oblečení? Převlékneme tě do suchého, co říkáš?“

Pravděpodobně čekala, že se s ní neteř začne prát, ale když se po igelitce natáhla, Wavy ji bez sebemenší známky odporu pustila. Máma nahlédla dovnitř a zamračila se.

„Kde má zbytek šatů?“

„To je všechno,“ odpověděla Sue. „K nám přišla jen v pánském nátečníku. Tohle oblečení dali dohromady pěstouni.“

„Prozatím jí něco najdeme u Amy.“

Sue si zapřela ruce o stehna a sklonila se k Wavy se slovy: „Tak já už pojedu, Wavonno. Ty tu zůstaneš se svou tetou, dobře?“

Lidé s Wavy často mluvili jako s malým děckem a ona přitom už tehdy, ve svých pěti letech, odpověděla naprosto dospělým gestem: sociální pracovníci propustila strohým přikývnutím.

Po jejím odjezdu jsme všechny čtyři zůstaly stát na chodbě a jen na sebe zíraly. Máma, Leslie a já na Wavy, která jako by vládla rentgenovým viděním, protože pohledem probodla stěnu do obývacího a soustředila se přesně na místo, kde na druhé straně visela okrasná lampička ve tvaru Venuše. Jak mohla vědět, že je zrovna tam?

„Co a bychom skočily nahoru a převlékly Wavonnu do suchého?“ ozvala se nakonec máma.

U mě v pokoji se Wavy zastavila mezi dvěma postelemi, na koberce z ní odkapávala voda. Máma se tvářila úzkostně, zato já byla v sedmém nebi, že mám ve svém pokojíčku opravdovou, živou sestřenici.